

Vogelvrij

Vogels voelen

Lenny Langerveld

Vogelen is als het kijken naar vuurwerk. Uit alle macht probeer je wat je ziet in je op te nemen en zo intens mogelijk te beleven. Want je weet: binnen een paar seconden is het weer afgelopen. Dan zijn - in het geval van het vuurwerk - al die lichtgevende fonteinen, uiteenspattende bloemen en kronkelige banen van helwit licht, niet meer dan een herinnering. Fotograferen heeft nauwelijks zin, je moet een foto in je hoofd maken. Klik, klik, klik.

Hetzelfde is het met vogelen. Genieten. Nu. Want over een paar seconden is het waarschijnlijk weer voorbij. En dan moet je maar weer afwachten wanneer de volgende flierefluiter bereid is om een paar seconden in jouw gezichtsveld neer te strijken. Die vluchtigheid is natuurlijk wel eens jammer, maar over het algemeen bevalt het me prima, moet ik zeggen. Ik zie tal van voordelen. Je hoeft vogels bijvoorbeeld niet te verzorgen en ook niet op te voeren. Ze redden het prima zonder jou en dat vind ik een groot pluspunt. Een hond is heel wat bewerklijker.

Desalniettemin vraag ik me ook regelmatig af: ben ik wel goed bezig? Is het niet een beetje raar, dat ik zo graag naar vogels kijk, maar er in al die vier of vijf jaren dat ik vogel, nog nooit één vastgehouden heb? Ik heb een vermoeden hoe vogels voelen. Ik denk dat ze heel bottig voelen. En vettig zacht vanwege veertjes die onder je handen opeens niets voor lijken te stellen. Maar zeker weten doe ik het niet.

Stiekem nam ik me voor daar dit jaar verandering in te brengen. Dit moest het jaar van de gevoelde vogel worden. Daar waren wel wat voorwaarden aan verbonden. De gevoelde vogel moest nog in leven zijn, bijvoorbeeld. Ik wilde liever geen zieltoegend hoopje ellende dat in mijn verbijsterde en onhandige handen z'n laatste adem zou

uitblazen. Ik wilde uiteraard ook niet dat ik 't beestje ernstig in gevaar zou brengen met mijn egocentrisch verlangen. Dan nog maar een jaartje langer wachten.

De maanden verstreken en er diende zich geen enkele gelegenheid aan om een vogel te voelen. Tot vorige week. Hanneke Sevink belde dat Harry naar 'mijn' buizerdnest zou gaan klimmen en of ik daar bij wilde zijn. Ja natuurlijk wilde ik daarbij zijn! Opeens was daar een unieke kans dat mijn eerste gevoelde vogel een buizerdjong zou zijn!

Dagelijks fiets ik door het bos tussen Hilversum en Baarn naar mijn werk. Ik had een keer langs mijn neus weg tegen Hanneke Sevink gezegd, dat ik best onderweg wat nesten kon controleren, ik kwam er tenslotte toch langs. En zo kreeg ik een buizerdnest en een haviknest onder mijn hoede. Ik vond het een hele verantwoordelijkheid, dat wel. Bovendien stuitte ik op praktische bezwaren waar ik in mijn overmoed niet aan had gedacht. Een argeloze voorbijganger zou wekelijks het volgende tafereel hebben kunnen aanschouwen: een soortement van zakenvrouw van middelbare leeftijd komt angefietsd over het ruiterspad. Ze zet haar fiets tegen een boom, pakt haar laptoptas in de ene hand, aktetas in de andere, en wankelt op hoge hakken, zwikkend en schuivend, pontificaal het bos in. Als ze denkt dat ze uit het zicht is, verstoppt ze de kantoortassen onder het struikgewas, en wiebelt ze verder, zich vastklampend aan de lariksen en lijsterbessen. Een tafereel waar een thrillerschrijver goed mee uit de voeten zou kunnen.

Maar goed, de nesten gecheckt en op een gegeven moment klodders witte kalk gezien. Dat betekende dat we kraamkamers hadden.

Op een doordeweekse avond klimt Harry in de kaarsrechte boom en pakt het jong uit het nest. Er waren een paar weken geleden drie eieren geteld, desalniettemin zit er maar één jong in het nest. In een canvas boodschappentas zakt het naar de grond. Het is een bijzonder monter jong dat uit de tas tevoorschijn komt. Wollig grijs, met een halo van rechtopstaande haartjes op zijn kop. Hanneke pakt het aan, weegt het, meet de vleugels en geeft 't een ring aan z'n poten. Het jong is stoïcijns, onverschrokken. Heldere blik, geen spoortje angst.

Als Hanneke klaar is, krijg ik 'm in mijn handen. Yes!! Ik wist het wel. Bottig, met veren die verdwijnen onder de druk van je vingers. Grijs dons, gele snavel, gele poten en tot mijn verbazing, een heuse tong. De vleugelpennen zijn nog onaf en de bloedspoelen voelen als een stevige visgraat. Hij heeft een stevig, bomvol kropje onder z'n snavel. We hebben hem bij de avondmaaltijd gestoord, daarvan getuigt ook het bloederige konijnenpootje dat mee naar beneden is gekomen. Ik probeer me te concentreren. Want ik weet, over een paar seconden is het weer voorbij. Dan verdwijnt ie de hoogte in, terug naar z'n eigen nest. Als wegstervend vuurwerk aan een nachtelijke hemel.

Buizerd

Foto: Roelof Molenaar